

РЕШЕНИЕ

№ 41865

гр. София, 15.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в публично заседание на 17.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10324** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. С. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-2019602 от 12.09.2025 г., издадена от младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ (ПП) в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП - временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

Жалбоподателят - А. С. Д., излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила, както несъответствие с целта на закона – основания за оспорване по чл. 146, т. 3 - 5 АПК.

Излага фактите по делото, като твърди, че на 12.09.2025 г., след проверката, дружеството-собственик на автомобила и негов работодател е сключил застраховка „Гражданска отговорност“ (ГО), която е представена пред административния орган, като, въпреки че нарушението е отстранено, свидетелството за управление на МПС не е върнато. В тази връзка счита, че отговорността не е негова, а на собственика на процесното МПС - „РОС Транс 2014“ ЕООД.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира разности по делото.

Ответникът – младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на

вътрешните работи, изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага доводи за законосъобразност на оспорения акт.

Прави искане съдът да отхвърли подадената жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Ответникът се представлява от юрк. П..

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите и възраженията на страните, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 12.09.2025 г., около 15:38 ч., при извършена проверка в района на [улица]в [населено място] по [улица]и посока на движение от [улица]към [улица], на А. С. Д., ЕГН [ЕГН], в качеството му на водач на товарен автомобил - Рено Мастер с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „РОС Транс 2014“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], е установено, че МПС е със служебно прекратена регистрация на 01.07.2025 г. по реда на чл. 143 ал. 10 ЗДвП. Издаден е Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 4592762 за нарушение на чл.140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП.

На 12.09.2025 г. със ЗППАМ № GRAM-2019602, младши автоконтрольор в Отдел ПП в СДВР, на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложил спрямо А. С. Д. принудителна административна мярка - временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

Заповедта е връчена на 12.09.2025 г.

Жалбата срещу заповедта е подадена в съда на 24.09.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във вр с чл. 172, ал. 5 АПК, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 22 е приложена Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законната делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. (л. 21), е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от К. Б. Т., който съгласно приложената по делото Заповед рег. № 513з-9599/13.09.2024 г. (л. 20) заема длъжността младши автоконтрольор 1 степен в 03 група „Ескорт и пилотиране“ на 02 сектор „Пътен контрол и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената в Заповед 513з-6400/07.07.2023 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Настоящия състав приема, че оспорения акт е издаден в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК,

както и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до неправилно приложение на материалния закон.

В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът А. С. Д. управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, в нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП, а последната разпоредба, в действащата си редакция предвижда, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани.

По аргумент от чл. 140, ал. 1 ЗДвП управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП, но не е конкретизирана фактическата предпоставка, която обуславя приложението на тази разпоредба.

Освен това в оспорената заповед не е посочена датата на извършване на твърдяното нарушение. Макар тази дата да се съдържа в съставения АУАН, заповедта за прилагане на принудителна административна мярка представлява самостоятелен индивидуален административен акт и следва сама по себе си да съдържа всички съществени елементи от фактическия състав, въз основа на които е упражнена административната принуда.

В заповедта не е посочен часът на нейното издаване, който макар да не е задължителен реквизит, в случая има съществено значение предвид конкретните факти по делото. От доказателствата се установява, че проверката е извършена „около 15:38 ч.“ на 12.09.2025 г., а в същия ден в 15:57 ч. е сключена задължителната застраховка „Гражданска отговорност“, поради липсата на която е била служебно прекратена регистрацията на процесното МПС, като по този начин причината за служебното прекратяване на регистрацията е била незабавно отстранена и е било възможно възстановяване на регистрацията по административен ред. При липса на данни за точния момент на издаване на заповедта съдът е лишен от възможността да провери дали към този момент действително са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката, а именно наличие на служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“. Този порок пречатства осъществяването на ефективен съдебен контрол и съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Независимо от изложеното, съдът намира за необходимо да отбележи и че оспорената заповед не съответства на целта на закона. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. В случая причината за служебното прекратяване на

регистрацията е била отстранена в рамките на същия ден, поради което продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски. Претендирани са разноски в размер на 1 510,00 лв. – 1 500,00 лв. за адвокатски хонорар и 10,00 лв. за държавна такса, за които за представени доказателства. Видно от приложения договор за правна помощ сумата от 1 500,00 лв. е заплатена в брой, поради което по аргумент на т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т. д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС, вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка.

Основателно е обаче възражението за прекомерност на адвокатския хонорар, като с оглед правната и фактическа сложност на производството и обема и характера на извършената работа от процесуалния представител на жалбоподателя, възнаграждението за адвокат следва да бъде намалено до размера по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съгласно който „за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.". Предвид изложеното СДВР – юридическото лице в чиято структура е органът ответник, следа да бъде осъдено да заплати на жалбоподателя разноски по делото в размер на 1010,00 лв.

Предвид изложеното и на основание чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд – София град, III отделение, 17 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2019602 от 12.09.2025 г., издадена от младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица] да заплати на А. С. Д. гр. С., [жк], [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 1 010,00 (хиляда и десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно на чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движение по пътищата.

Съдия: